

Pěšchnasty wjazor.

Dobra rada žajtsha pada! Také pschi-
škovo dopołni ſe nad Robinsonom. Zora
běſcho ſebe předkweſeſ, ſwoj dom a dwor
hopuſcžiſch; žinša, gaž běſcho ſe huſpaſ,
gledaſcho na wſchykno hynak ač zora.
S krotkim: won pſchewroſchi ſwojo zeſe
předkweſeſche a hobſamku, ſe hyschczi
ſchuschej pſched žiwhmi lužimi hobiwaržiſch.
Nejperivej naſajzaſcho hoſkoło zeſeg naſala
(dama) guſte ležo, až wot joga domu niz
wižech neběſcho. Potom pohuſchý ten naſal,
až wo tſchi ſokſche gorěj ſtojaſcho. Wot
wenka běſcho napſchiſki, wot nutſchka tre-
paty. Pſchi takem žeſe pſchejžechu jomu
ſaſej nekotare leta, žež ſe howak niz wo-
ſebnego neſta; ſwoju ſož won tuchylu ne-
twařaſcho, dokulž mějaſcho třebneſche zhyňiſch.

Michał: „Neběchu ga žeđne žiwe luže
na tej ſuſe?“

Naan: Ně!

Michał: „Kak ga jo tamne groſne město
naſtało, pſched kotrymž ſe běſcho Robinson
tač hužefky?“

Naan: To běſcho wot žiwhch luži. Ro-
binson pſchi ſwojom žeſe tež godaſcho, kak
ta wěz byſch mogla a joga myžli běchu
pſchiduze: Gaby tudý žiwe luže bydlili, ga
by jich ſa telik lět ras hupýtaſ. Dokulž
pak žeđne žeđných wižek nejšom, ga tež
žeđne tudý nebydle. Woni děre jano wotergi
na moju ſupu pſchijedu, aby tudý ſwoju
goſcžinu wotžaržali a potom ſe ſaſej roſche